

Rakkaat tarinat

20.8.03.

Tänään on ollut ensimmäinen rauhallinen päivä pitkään aikaan. Talossa on vain muutama vieras. Majatalo tuntuu oudon hiljaiselta vuoden vilkkaimman ajan jälkeen. Nukuin melkein puoli vuorokautta. Herättyäni istuin tuntikausia Jeminan kanssa terassilla. Kuuntelimme kaunista musiikkia. Hän pyysi kuulla tarinoita lapsuudestani ja nuoruudestani. Raili oli mennyt Ananiian kanssa tervehtimään äitiäni.

Yhteiset tarinahetket pitävät yllä lasten kontaktia juuriinsa. Niiden kautta he oppivat tuntemaan vanhempiaan ja paremmin muistamaan historiaansa. Heidän omaan syntymäänsä liittyvät tarinat ovat tietenkin erityisen rakkaita. Varhaislapsuuden tarinoiden jatkuva uudestaan kertominen ylläpitää ja aktivoi heidän omaa muistiaan. Olen yllättynyt kuinka varhaisia muistoja heillä on vielä jäljellä. Jos tämä perinne saa jatkaa olen varma siitä, että he eivät tule kuulumaan siihen suureen enemmistöön, joka ei muista elämästään ainuttakaan tapahtumaa ennen kouluikää.

Vuosia sitten eräs miesryhmän jäsen kertoi saaneensa illanistujaisistamme virikkeen kehittää perheeseensä uutta traditiota. Kerran viikossa televisio sammutettiin ja takkatuli sytytettiin. Istuttiin vain tulta tuijottamassa ja tarinoita kertomassa. Yhtenä iltana hänen 8-vuotias tyttärensä kertoi muistavansa syntymänsä. Hän oli muutaman kerran aiemmin antanut vihjeitä yllättävän varhaisista muistoista, mutta vanhemmat eivät olleet kiinnittäneet niihin huomioita, koska pitivät niitä liian epäuskottavina. Nyt he pysähtyivät kuuntelemaan.

”Muistan kuinka minut tuotiin kotiin auton takapenkillä. Minua ympäröi vaaleanpunainen rakkausvaippa. En siis tarkoita mitään kangasta, vaan sellaista vaalean punaista rakkausvaippaa, joka ympäröi minut ihan kokonaan.”

Ottaen tyttärensä tarinan todesta, vanhemmat kysyivät pystyikö hän vieläkin näkemään tuon rakkausvaipan.

”Kyllä minä joskus nukkumaan mennessäni näen sen, kun te olette käyneet minua suukottelemassa ja panen silmät kiinni. Mutta nykyään se näyttää paljon haaleammalta ja väsähtäneemmältä.”

Isä ja äiti kuuntelivat sitä varsin totena kuvauksensa sen suhteen nykyisestä luonteesta, jonka syliin lapsi oli aikanaan syntynyt.

Illalla jatkoimme yhdessä rauhallista tarinointia lasten kanssa.